

- 2) torty i mazurki o różnych kształtach i smakach, jak:
  - a) z ciasta biszkoptowego,
  - b) „ kruchego,
  - c) wafłowe, pokryte praliną, czekoladą itp.;
- 3) babki, placki i strucle, wyrabiane z ciasta drożdżowego;
- 4) keksy o różnych kształtach;

B. pieczywo trwałe, jak:

- 1) biszkopty,
- 2) herbatniki,
- 3) pierniki,
- 4) sucharki,
- 5) wafle;

C. półfabrykaty, jak ciasta podstawowe, kremy itp.

§ 3. Pieczywo cukiernicze może być sprzedawane na sztuki lub na wagę.

§ 4. 1. Pieczywo cukiernicze przeznaczone do wprowadzenia do obrotu może być wytwarzane zarówno w wytwórniach uspołecznionych jak i prywatnych jedynie według receptur ustalonych przez Ministra Handlu Wewnętrznego w drodze zarządzenia.

2. Każda receptura powinna być oznaczona numerem, z tym że recepturę na:

- 1) ciastka oznacza się numerami od 101 — 300,
- 2) torty i mazurki oznacza się numerami od 301 — 400,

- 3) babki, placki i strucle oznacza się numerami od 401 — 500,
- 4) keksy oznacza się numerami od 501 — 600,
- 5) biszkopty oznacza się numerami od 601 — 700,
- 6) herbatniki oznacza się numerami od 701 — 800,
- 7) pierniki oznacza się numerami od 801 — 900,
- 8) sucharki oznacza się numerami od 901 — 1000,
- 9) wafle oznacza się numerami od 1001 — 1100,
- 10) półfabrykaty oznacza się numerami od 1 — 100.

§ 5. 1. Minister Handlu Wewnętrznego ustali w drodze zarządzenia wagę jednostkową pieczywa cukierniczego.

2. Minister Handlu Wewnętrznego ustali w trybie określonym obowiązującymi przepisami ceny jednostkowe pieczywa cukierniczego.

§ 6. Zabrania się wypieku przeznaczonego do obrotu pieczywa cukierniczego sporządzonego niezgodnie z recepturą, o której mowa w § 4.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że zakaz wypieku, o którym mowa w § 6, wchodzi w życie w siedem dni od dnia ogłoszenia zarządzenia ustalającego wagę jednostkową pieczywa (§ 5 ust. 1).

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

44

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 stycznia 1953 r.

w sprawie zasad i trybu spłaty nie umorzonych zaliczek na materiały.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. Nr 22, poz. 188) oraz w związku z § 4 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 24 października 1952 r. w sprawie zasad normowania i finansowania środków obrotowych przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego (Monitor Polski Nr A-93, poz. 1441) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zaliczki wypłacone na materiały zgodnie z zarządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów z dnia 14 marca 1952 r. w sprawie udzielania i umarzania zaliczek na materiały udzielanych przez zleceniodawców przedsiębiorstw budowlano-montażowym (Monitor Polski Nr A-27, poz. 371 i Nr A-82, poz. 1314) podlegają zwrotowi.

2. Zwroty zaliczek powinny być dokonane przez podwykonawców na rachunki generalnych wykonawców do dnia 10 lutego 1953 r., a przez generalnych wykonawców i wykonawców — na rachunki zleceniodawców do dnia 20 lutego 1953 r.

3. Zwrot zaliczek powinien nastąpić według stanu na dzień 31 grudnia 1952 r.

4. Stan nie umorzonych zaliczek (ust. 1) powinien być uzgodniony do dnia 31 stycznia 1953 r. między jednostkami wymienionymi w ust. 2.

5. Równocześnie z przelewami dotyczącymi zwrotów nie umorzonych zaliczek należy w banku przedkładać do wglądu dowody uzgodnienia stanu zaliczek.

§ 2. 1. Zwroty zaliczek przez podwykonawców dokonywane są na „rachunki zaliczek materiałowych” generalnych wykonawców.

2. Generalni wykonawcy, wykonawcy i podwykonawcy wykorzystają sumy na „rachunkach zaliczek materiałowych” na spłatę zaliczek, a ewentualne na lwyżki na tych rachunkach po spłacie zaliczek przekażą na rachunki rozliczeniowe do dnia 20 lutego 1953 r.

3. Po wyczerpaniu środków na „rachunkach zaliczek materiałowych” zwroty zaliczek dokonywane są z rachunków rozliczeniowych.

4. W przypadku braku środków na rachunkach wymienionych w ust. 2 i 3 upoważnia się banki specjalne do udzielenia kredytu na warunkach przewidzianych dla kredytów różnych na fundusz płac i płatności z nim zrównanych.

§ 3. 1. Generalni wykonawcy i wykonawcy dokonują zwrotu zaliczek pobranych na wykonanie inwestycji limitowych:

- a) na rachunki zbiorcze odrębne dla każdej części budżetu centralnego w bankach finansujących inwestycje, skąd sumy te podlegają przelaniu przez banki na dochód właściwej części, dział 6, rozdział 2 budżetu centralnego — o ile inwestorzy są objęci bądź rozliczają się z budżetem centralnym lub terenowym,

b) na odrębne rachunki inwestorów do czasu uzgodnienia wypłat dokonanych w 1952 r., skąd sumy zwroconych zaliczek podlegają przeniesieniu przez banki na rachunki inwestycyjne 1952 r. jako zmniejszenie wypłat dokonanych w 1952 r. — o ile inwestorami są jednostki spółdzielcze lub jednostki nie korzystające z pomocy Państwa w zakresie finansowania inwestycji, jak np. organizacje polityczne, społeczne i zawodowe.

2. Generalni wykonawcy i wykonawcy dokonują zwrotu zaliczek związanych z inwestycjami pozalimitowymi na rachunki wypłat na inwestycje pozalimitowe (na zmniejszenie wypłat).

3. Banki finansujące inwestycje zobowiązane są zawiadomić inwestorów o wpłatach dokonanych przez generalnych wykonawców i wykonawców na rachunki wymienione w ust. 1 i 2. Zawiadomienia te są podstawą do dokonania odpowiednich zapisów księgowych przez inwestorów.

§ 4. 1. Zwroty zaliczek związanych z remontami kapitalnymi podlegają wpłacie na rachunek środków na remonty kapitalne zleceniodawców, z wyjątkiem przypadku wymienionego w ust. 3.

2. Zwroty zaliczek związane z remontami bieżącymi podlegają wpłacie na rachunek rozliczeniowy zleceniodawcy, z wyjątkiem przypadku wymienionego w ust. 3.

3. Zwroty zaliczek związanych z remontami kapitalnymi i bieżącymi jednostek budżetowych wpłacane są na dochód budżetu.

§ 5. 1. W fakturach wystawianych od 1 stycznia 1953 r. nie należy dokonywać potrąceń z tytułu umorzenia zaliczek materiałowych.

2. W przypadku wystawienia faktur w okresie wcześniejszym, a opłacenia tych faktur w 1953 r., zapłacie podlega suma faktury pomniejszona o potrącenia dokonane z tytułu umorzenia zaliczek.

§ 6. Celem sprawnego i terminowego wykonania postanowień niniejszego zarządzenia zobowiązuje się banki do dopilnowania przebiegu wpłaty nie umorzonych zaliczek zarówno w organizacyjnym pionie inwestycyjnym jak i w pionie wykonawstwa inwestycyjnego.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1953 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

45

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 10 stycznia 1953 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 17 stycznia 1951 r. w sprawie wynagrodzenia dozorców.

Na podstawie § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowych i samorządowych zatrudnionych w charakterze kierowców samochodowych oraz wartowników i dozorców (Dz. U. Nr 14, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 3 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 17 stycznia 1951 r. w sprawie wynagrodzenia dozorców (Monitor Polski Nr A-11, poz. 168) wprowadza się następujące zmiany:

1) tabela wymieniona w § 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

na obszarze m. st. Warszawy	na obszarze Ełbląga, Gdańska, Gdyni, Sopotu i Szczecina oraz powiatów: ełbskiego, gdańskiego, wejherowskiego, szczecińskiego i wolińskiego	na pozostałych obszarach
428,—	30,—	364,—

2) w ust. 2 skreśla się wyrazy: „tj. po 1,47 zł za godzinę”,
3) skreśla się ust. 4.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1953 r.

Minister Finansów: T. Dietrich

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 46/48.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru

Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw U. R. M., Warszawa, Bracka 20a, w punktach sprzedaży: w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-ekonomiczna, pl. 3 Krzyży 12, kiosk „Domu Książki” w gmachu Sądów, al. Gen. Świerczewskiego 127, w Łodzi przy ul. Nowotki 21 (Hipoteka), w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Kielcach, Koszalinie, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Opolu, Ostrowiu Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu